

Arrest

nr. 193 324 van 9 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 april 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij houdt voor in het huwelijk te zijn getreden op 16 april 2016 te Marokko met H.B.

Op 16 september 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in hoedanigheid van echtgenoot van H.B., van Belgische nationaliteit.

Op 10 januari 2017 weigert de ambtenaar van burgerlijke stand te Mechelen het huwelijk te erkennen.

Op 12 januari 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.09.2016 werd ingediend door:

Naam: E. M.

Voornaam: R.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 17.03.1986

Geboorteplaats: Dr. Ifassiene

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Op 16.09.2016 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door dhr. E. M. R., geboren op 17.03.1986 te Dr Ifassiene (Marokko).

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 18.04.2016 met mevr. H. B., geboren op 28.07.1986 te Mechelen (België).

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Marokko.

Op 16.09.2016 werd een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie afgeleverd.

Overwegende dat de procureur des Konings H. Van De Put in het schrijven dd. 05.07.2016 het volgende meldt:

Gelet op:

- De vraag van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Mechelen van 29 februari 2016;*
- Het onderzoek dat op verzoek van mijn ambt gevoerd werd door de Lokale Politie MEWI;*

Uit het onderzoek door de politie, het interview door de Burgerlijke stand Mechelen en de gegevens meegedeeld

door D.V.Z., komen heel wat elementen naar voor die wijzen op een voorgenomen schijnhuwelijk.:

- De heer E. M. bevindt zich in een precaire verblijfstoestand. Hij verblijft illegaal in ons land. Hij diende tussen 7.09.2012 en 10.07.2015 vier aanvragen voor een verblijfskaart in functie van zijn grootvader in. Alle aanvragen werden geweigerd.

- Betrokkenen zijn met elkaar in contact gekomen door tussenkomst van de vader van mevrouw B..

De vader is de beste vriend van de neef of nonkel (versies verschillen) van meneer.

- Betrokkenen hebben elkaar voor het eerst ontmoet op 9.10.2015 en op 7.11.2015 vond het verlovingsfeest al plaats.

- Uit het interview door de burgerlijke stand op 29.12.2015, bleek dat betrokkenen enkel telefonisch contact met elkaar onderhielden.

- De huwelijksaangifte werd opgesteld op 29.01.2016, het huwelijk was oorspronkelijk gepland op 15.02.2016. Teneinde een onderzoek te kunnen voeren, werd dit huwelijk uitgesteld. Nu leggen betrokkenen een Marokkaanse huwelijksakte voor van 15.04.2016. Dit huwelijk werd bij volmacht gesloten. Blijkbaar wilden betrokkenen kost wat kost zo snel mogelijk trouwen.

- Mevrouw ondernam reeds eerder twee pogingen om te huwen. Zo werd haar voorgenomen huwelijk met de heer M. S. geweigerd na een negatief advies van het parket te Mechelen van 16.05.2011. Tevens heeft zij zich iets eerder ook aangeboden bij de stad voor een huwelijk met C. A.. Dit huwelijk is evenmin doorgegaan.

Uit de voorhanden gegevens die naar voren komen waaronder het door de Lokale Politie gevoerde onderzoek zijn er zwaarwichtige gegevens aanwezig om te kunnen spreken over een schijnhuwelijk, strijdig met de openbare orde en waarbij verblijfsrechtelijke motieven aan de basis liggen van de voorgenomen huwgemeenschap. (artikel 146bis BW)

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. E. M. R. en mevr. B. H. afgesloten huwelijk te erkennen in België (artikel 27 WIPR). De aanvraag tot vestiging wordt derhalve geweigerd aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR een geval van manifeste fraude is.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Er is nergens sprake van kinderen of medische problemen op naam van betrokkene. Zoals eerder aangehaald spreekt de gezinssituatie voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel aan:

“ÉNIG MIDDEL: Schending van art. 27 § 3 van het WIPR. Machtsoverschrijding.

Dat gedaagde weigert de het huwelijk van verzoeker te erkennen.

Dat zij derhalve toepassing maakt van art. 27 § 3 WIPR.

Dat evenwel om toepassing te kunnen maken van art. 27§ 3 WIPR, gedaagde een bevoegd ambtenaar de beslissing dient te laten ondertekenen.

Uit het thans geldende delegatiebesluit wordt op geen enkel moment bepaald dat er een delegatie voorzien is naar een attaché om te besluiten tot een niet erkenning van huwelijk.

Dat derhalve in casu enkel de staatssecretaris bevoegd is om een beslissing in deze te nemen.

Het volstaat niet dat men verwijst naar de toepassing van delegatie in art. 52 § 4 van het KB daar deze delegatie louter slaagt op de toepassing van de Vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing is ondertekend door een attaché.

Dat er geen mogelijkheid bestaat tot delegatie van bevoegdheid. Dat minstens niet wordt aangetoond dat het gaat om een gemachtigde.

Dat derhalve de beslissing genomen is door een onbevoegd persoon.”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 27, §3 WIPR,*
- machtsoverschrijding.*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor als zou uit het thans geldende delegatiebesluit niet blijken dat er een delegatie voorzien is naar een attaché om te besluiten tot het niet erkennen van een huwelijk. Artikel 52, §4 van het KB zou niet van toepassing zijn.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, is er thans een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten door attaché E. V..

*In de mate dat verzoekende partij met haar kritiek voorhoudt dat het niet mogelijk zou zijn voor een gemachtigde ambtenaar om namens de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing te nemen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, laat verweerder gelden dat de **bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 52, §4, 5e lid Vreemdelingenbesluit**. Dit wetsartikel staat in de aanhef van de bestreden beslissing opgenomen.*

Uit het delegatiebesluit blijkt wel degelijk dat een attaché dergelijke beslissingen kan nemen.

Art. 13 van het Delegatiebesluit van 18 maart 2009 bepaalt:

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981... artikel 52, § 4, tweede en vijfde lid”

Art. 52, § 4, 5e lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

*“Indien de minister of zijn gemachtigde **het recht op verblijf niet erkent**, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van **bijlage 20**, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”*

De gemachtigde van de Staatssecretaris (attaché E. V.) is op grond van deze bepalingen dan ook bevoegd om over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Het weze bovendien opgemerkt dat artikel 6 van het Delegatiebesluit expressis verbis melding maakt van artikel 42 van het Vreemdelingenwet, dat het volgende stipuleert:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

In casu blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend bij het gemeentebestuur tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Deze procedure wordt omschreven in bovenvermeld artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Op grond hiervan kan aldus worden besloten dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bevoegd was om over te gaan tot het nemen van een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), nu artikel 6 van het Delegatiebesluit expliciet melding maakt van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een huwelijksakte werd voorgelegd van een in Marokko afgesloten huwelijk. Op basis van het door de procureur des Konings gevoerde onderzoek heeft de Dienst Vreemdelingenzaken terecht besloten tot weigering erkenning van het huwelijk, en dit op grond van artikel 27 WIPR.

Verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging uitspraak moet doen omtrent de haar voorgelegde familieband teneinde een beslissing te kunnen nemen over het recht op verblijf: verzoekende partij heeft nu eenmaal een aanvraag ingediend in hoedanigheid van echtgenoot, zodat het huwelijk tussen de partijen diende te worden onderzocht.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging is er in dat kader toe gehouden om uitspraak te doen over het nog niet in België erkend huwelijk. Er werd hierbij terecht rekening gehouden met alle elementen van de zaak, en aldus ook met het schrijven dd. 05.07.2016 van de procureur des Konings.

Uit het dossier blijkt overigens dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 10.01.2017 is overgegaan tot weigering van erkenning van de huwelijksakte.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht vastgesteld dat de oprechtheid van de huwelijksband niet werd aangetoond, en de aanvraag tot vestiging aldus dient te worden geweigerd. De wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 WIPR is namelijk een geval van manifeste fraude.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte. Er is geen sprake van machtoverschrijding.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Daargelaten de vraag naar het belang van de grief die erin bestaat te stellen dat de weigering tot erkenning van het huwelijk uitgaat door een onbevoegde steller van de bestreden beslissing nu deze genomen is door een attaché werkend voor de Dienst Vreemdelingenzaken, nu uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar van burgerlijke stand te Mechelen deze huwelijksakte ook weigert te erkennen en uit het middel niet blijkt dat de bevoegdheid van deze ambtenaar van burgerlijke stand in vraag wordt gesteld, kan de redenering van de verzoekende partij niet gevolgd worden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag wordt geweigerd omdat er sprake is van een schijnhuwelijk wat ingaat tegen de openbare orde, er aldus wetsontduiking wordt gepleegd in toepassing van artikel 18 en 27 WIPR en manifeste fraude wordt gepleegd.

De verzoekende partij betwist niet dat haar huwelijk niet is erkend door de ambtenaar van burgerlijke stand en weerlegt evenmin dat haar voorgehouden huwelijk een schijnhuwelijk is.

Artikel 18 WIPR luidt:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

Artikel 21 WIPR luidt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Artikel 31 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand kan slechts worden vermeld op de kant van een akte van de burgerlijke stand, worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand of als basis dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister, een vreemdelingenregister of een wachtregister, na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in artikel 27, § 1.

De vermelding of overschrijving van een buitenlandse rechterlijke beslissing kan slechts plaatsvinden na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in de artikelen 24 en 25 en, naargelang van het geval, in de artikelen 39, 57 en 72.

Ingeval de bewaarder weigert over te gaan tot de vermelding of tot de overschrijving, kan beroep worden ingesteld bij de familierechtbank van het arrondissement waarin het register wordt gehouden, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.

§ 2. Dit onderzoek gebeurt door de bewaarder van de akte of van het register.

De Minister van Justitie kan richtlijnen opstellen die de eenvormige toepassing waarborgen van de voorwaarden bedoeld in § 1.

De bewaarder van de akte of van het register kan bij ernstige twijfel bij de beoordeling van de voorwaarden bedoeld in § 1, de akte of de beslissing voor advies verzenden aan het openbaar ministerie dat, indien nodig, aanvullend onderzoek verricht.

§ 3. De Koning kan een register aanleggen en zijn werking regelen, voor beslissingen en akten die voldoen aan de voorwaarden bedoeld in § 1, wanneer zij betrekking hebben op een Belg of op een vreemdeling die in België verblijft."

Daargelaten de vraag of de Marokkaanse huwelijksakte dan wel een akte zoals vervat in artikel 27, §1 WIPR is (waarvan de schending niet wordt aangevoerd), dan wel een "gerechtelijke schikking" is vervat in artikel 27, §3 WIPR, volgt uit artikel 27 van het WIPR dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge deze bepaling – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cfr. M. TRAEST, "commentaar bij artikel 27" in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154) (eigen onderlijning).

Er kan niet ernstig worden voorgehouden dat het aangaan van een schijnhuwelijk ingaat tegen de openbare orde en onder de toepassing van de artikelen 18 en 21 WIPR valt.

Evenmin wordt betwist dat de Dienst Vreemdelingenzaken deel uitmaakt van de Belgische overheid dat de ondertekenaar van de bestreden beslissing werkt voor deze dienst. De verzoekende partij houdt slechts voor dat de ondertekenaar van de bestreden beslissing als attaché niet bevoegd is om het huwelijk te erkennen.

Met dit betoog gaat de verzoekende partij voorbij aan de gegevens van het administratief dossier waarin kan vastgesteld worden dat de ambtenaar van burgerlijke stand te Mechelen weigert het huwelijk te erkennen zodat in wezen de weigering tot erkenning door de attaché irrelevant is. De bestreden beslissing vormt in wezen de weergave van de vaststellingen van de politie, de Procureur des Konings en het besluit van de ambtenaar van burgerlijke stand.

Bovendien merkt de Raad op dat de bevoegdheid tot het weigeren van het erkennen van de buitenlandse huwelijksakte uitdrukkelijk vermeld staat in artikel 27 WIPR dat iedere overheid bevoegd acht, dus ook de Dienst Vreemdelingenzaken. De verwerende partij verwijst terecht naar het bepaalde in artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en naar artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikelen die zij correct citeert. Het onderzoek naar de toepassing van deze bepalingen vergt een onderzoek, zoals in casu naar de erkenning van het huwelijk in toepassing van onder meer artikelen 18, 21 en 27 WIPR.

De bevoegdheden van de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken werden op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing geregeld in het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en tot opheffing van het voormeld ministerieel besluit van 17 mei 1995, B.S. 26 maart 2009, Ed.2 (hierna Delegatiebesluit). Artikel 13 van dit ministerieel besluit, dat in werking is getreden op dag van publicatie in het Belgische Staatsblad, namelijk 18 maart 2009, bepaalt dat voor de toepassing van artikel 52, §4, tweede en vijfde lid van het vreemdelingenbesluit delegatie van bevoegdheid wordt verleend aan een personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefent of tot de A1-klasse behoort. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit laatste artikel.

De verzoekende partij betwist niet dat E.V. een ambtenaar is van de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op haar titel "attaché" is zij een ambtenaar van niveau A en is zij bijgevolg gemachtigd om de bestreden beslissing te nemen, met inbegrip van het nemen van de bestreden beslissing omwille van het weigeren het in Marokko gesloten huwelijk van de verzoekende partij te erkennen.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

Het middel is, in de mate het al ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN